

František Gellner:

**PO NÁS AŽ PŘIJDE
POTOPA**

PŘETÉKAJÍCÍ POHÁR

Já držím pohár ve své dlani.

Je zpěněný a přetéká.

*Já držím pohár ve své dlani,
jenž čeká na rty člověka.*

*Jenž čeká, zdali víno jeho
se do brázd vyschlých rozleje,
na snivých květech v jiných světech
zda zavěsí své krůpěje.*

*Jenž čeká, zda se sehnou květy
pod onou tíží ku zemi.*

*Jenž čeká, zdali jiné světy
rozzáří svými vůněmi.*

*Já držím pohár ve své dlani,
jenž čeká na rty člověka.*

*Já držím pohár ve své dlani:
své srdce, které přetéká.*

PÍSEŇ DOBRODRUHOVA

*Domov mých otců byl kdesi v dálce.
(Jak je to dávno již, kdožpak to ví!)
Po krajích oněch, jež v zuřivé válce
probili, ztratili - v zoufalé válce! -,
orel mé touhy nehladoví.*

*Dobře však cítím v sídle svém novém,
kde nyní dlím, že jen cizincem jsem.
Jak je mně cizí vše pod tímto krovem,
u lidí skrčených pod nízkým krovem,
jak je mi cizí ta nevlídná zem!*

*V srdci mi žhnoucí plameny hoří.
V pusté své jizbě kovám si štít.
Spěti chci k oblastem dalekých moří,
na vlnách neznámých, bouřlivých moří
do živlů zuřivých veslem chci bít.*

*Až mne kdys bouře zachvátí ve snu,
v úskalí vjedu rozkoší mdlý.
Mystickým orkánům v náručí klesnu,
tajemným přerodům v náručí klesnu,
v nichž se má touha nezrcadlí.*

PŘATELSTVÍ DUŠÍ

*Toužil jsem na své cestě osamělé
po duši něžné, upřímné a vřelé.*

*Můj sen se v tobě ztělesnění dožil.
Své srdce jsem ti v tvrdé ruce vložil.*

*Nejdřív's je líbal, pak jsi na ně plival,
za rok a za den při vzpomínce zíval. -*

*Pro nový žal mám srdce málo smělé.
Má touha mře na cestě osamělé.*

PUBERTA

*Příliš záhy lásky o hodech mně pěla,
o zhýřených nocích, o náručích děv,
příliš záhy znavil údy mého těla
její lákavý a slibující zpěv.*

*Ale marně ruce mé se vztahovaly
ku prostřeným stolům, byť jen po zbytcích.
Na svá prsa, v nichž se žáry masa vzňaly,
rval jsem jenom chimér mlhovitý sních.*

*Ó ty dlouhé noci zoufalého bdění,
když se v okna jitro stále nevrací,
a když tělo, pro něž není ukojení,
v nelítostné temno tupě krvácí.*

POZDRAV RODNÉMU KRAJI

*Den slunce je a vůně plný.
Oslněn kráčím krásou dne.
Obilím táhnou dlouhé vlny
po lánech půdy úrodné.*

*Můj rodný kraj! Chci v duši vtěsnat
požitek turisty a dost.
Vzpomínat hnusno. Dobře je snad,
že k srdci mému nepřirost.*

*Láskou jej nezdravím, leč smíchem. -
Mně vstříc po žluté silnici
jde měšťák s naduřelým břichem
se svojí tlustou samicí.*

*Dost možná : Zde se narodili
a žili v tupém štěstí svém.
Několik bytů zalidnili
životaschopným potomstvem.*

*A až kdys naplní svá léta,
pak spát zde budou v pokoji
a ještě vděčně ten kout světa
svou vlastní mrchou pohnojí.*

KÁZÁNÍ SPARTAKOVA

I

*Z kasematy vás vězníci
v tmě hodíte oheň smolnicí,
své pochybnosti dravé.
Má-li vzplát spása z plamene,
dál žijte v kobce kamenné
své pochybnosti dravé.*

*Vy, kteří chcete slunce svít,
již silní chcete v středu žít
svých silných dcer a synů,
a kteří v dusném vězení
v tvář zřítel na smrt zemdlení
bezkrvných dcer a synů,*

*vy, kterým touhy nezbytí
na cestu káže svítit
v tmách tápajícím, bídným,
a jimž za pěstí zdviženou
jest jít drahou určenou
v tmách tápajícím, bídným,*

*vy, kterým nestačí váš kout
své všechny síly rozvinout:
Ó pochybujte, druzi!
Čas brzy přijde k vyjití.
Ať každý plamen roznlí
svých pochybností dravých!*

*Z žalární stavby prokleté
až trosky zbudou, vyjdete
s rudými pochodněmi.
A potáhnete tmou a tmou
kams v dálku, v dálku neznámou
si hledat Novou Zemi.*

II

*Paže svislé, beze slova sedíte tu, přátelé.
Hlava skleslá, smutek v očích, čelo bledé, nesmělé.*

*Teskníte, že zítra v cirku, zhoubné meče v rukou svých,
musíte svým žitím živit luzy potlesk, jáсот, smích.*

*Že dnes ještě sedíte tu v úzkostlivé předtuše,
zítra mnohý ležet bude v písku cirku bez duše.*

*Slyšte, druzi, i vy, kterým zítřkem končí běh se dní:
Pěstě naše, meče naše, naděj naše poslední.*

III

*Muž bledý často vypravuje tiše
za šera vám
mdlou řečí, která něžným smutkem dýše.
Nerad ho slýchávám.*

*On mnoho let prý bloudil pouští v bílá
jsa roucha oblečen*

*a nelkal, když pěst poutem spjata byla,
když k vám byl zavléčen.*

*Za soumraků teď vykládá vám tiše
své vidiny:
že přijde MESIÁŠ a boží říše
království chudiny.*

*Ten bledý muž sny svými meče z dlaní
vám vyráží.
Ó nedbejte ho! Nezahodte zbraní,
dál bud'te na stráž!*

*Zášť k věštcům, jichž řeč vás jen mdlobou raní,
si vpište do lebek!
Svým dětem kořist svou, ne tužeb lkání
vhod'te do kolébek!*

REFLEXE

*Noc temná je. V podkrovní světnici
lampa na jitro čeká.*

*Po zvětralých zdech v pusté ulici
se reflexe krvavá smeká.*

*Půjdou-li tudy potají
divocí komunardi,
kteří ve zbraních čekají,
až Nové jitro se zardí,*

*neb budou-li tudy před katem
utíkat zločinné davy,
jež okovy šíleným záchvatem
o vládců drtily hlavy,*

*neb jestliže hlouček tudy by táh
těch, kteří zbloudili z cesty,
neb samotný kdos, jenž v temnotách
vyřk kletbu nad spícími městy,*

*ať je jim světlo to signálem,
že kdosi zde do noci čeká.
V tmách ulice po zdivu zvětralém
se krvavá reflexe smeká.*

NA DIVOU MONTAŇ ZŘEL JSEM SE ZÁPÁLEM

*Můj mladý věk tak do šestnácti roků!
Své nejkrušnější děkuju mu dny,
své msty a nenávisti kalnou stoku,
své nejživější děkuju mu sny.*

*Chtěl jsem se tehdy státi jenerálem,
ne však se být ve službách koruny.
Na divou montaň zřel jsem se západem
a na nešťastné hochy z Komuny.*

*Já doufal jsem, že ve vražedných bojích
oběti krásou v plamen vznítím se,
a když pak vzejde zora tužeb mojích,
se střelou v prsou s koně zřítím se.*

*Čas šel. Já zatím staré modly ničil,
hvozď vegetací dávných zžíhal v prach
a bez živného ohně poustevničil
věčného ledu v smutných končinách.*

*Tam zemřela má sebevíra žalem,
tam rezignovat učil se můj cit.
Vím, nestanu se nikdy jenerálem
rakety vzpoury metajícím v lid.*

*Když v šero rudý kohout zakokrhá,
k snům svého mládí navrátím se zpět.
A budu z těch, jež ruka druhů vrhá
po vykonané práci do šachet.*

VZDUCHOPLAVEC

*Jak lovci rozstřílený dravec
slét balón v srázy ledných skal.
Zřítíl se z člunu vzduchoplavec
a údy své si roztřískal.*

*Plynuly tichem těžké chvíle.
Konečně probudil se z mdlob
a viděl širé pláně bílé,
své lože smrtelné a hrob.*

*Zachvěl se mrazem. Mdlou mu hlavou
fantómy táhly v směsici.
Zřel domov, slunce kouli žhavou
a útulnou svou světnici.*

*Spatřil svou plavovlasou lásku. -
Kdo ji to parkem provádí?
Své dítě poznal podle hlásku. -
Zemru-li, kdo je pohladí?!*

*V zoufalství marném zalkal. Běda
mu, kdo svou hroudu opouští!
Výsměšně: lidstvo, pokrok, věda
znělo to ledných do pouští.*

NEDELE

*Slunce umírá s večerem.
Ve prachu zvířeném davy
vesele proudí Praterem.
Lid jednou v týdnu se baví.*

*Čas nudný v hospodě zabijím.
Co venku je rušno a živo,
zdlouhavým douškem dopjím
z prasklé sklenice pivo.*

*Tobě, má milá, na zdraví!
- Víš, za dar tvého těla,
když jsi se v extázi pohlaví
úděsem přijetí chvěla.*

*Na zdraví tobě a na zdraví všem,
kdož tebe užili, drahá,
a všem, které ještě vášnivým rtem
ve křeči zulíbáš nahá!*

*Kol oken hrne se v soumraku
dav příručích, prostitutek,
žen s dětmi, služek a vojáků.
Mně zpívá nad hlavou smutek:*

*že pijáku dotěrná reflexe
požitek z opilství kazí,
že marně vzněcuje člověk se,
když v duši skepse ho mrazí.*

BEZCESTÍ

*Má nečinnost se mně již k smrti hnusí
a k práci své jsem vždy byl bez lásky.
Ó moci rázem roztrhati v kusy
své cíle, poměry a závazky!*

*Však nově začít - je to bezvýsledné,
když zklamání mé všecko proklíná,
a ruka moje, sotvaže se zvedne,
již znavená mi padá do klína.*

*A to vím jistě : Kdybych dnes byl ženou,
tak slinám světa nastavil bych líc
a s drzým smíchem, sukní vyzdviženou
své tělo šel bych prodat do ulic.*

PO NÁS AŽ PŘIJDE POTOPA!

*Vy dobří hoši, co jste vyšli bořit
se vzdorem v srdcích, s pěstí sevřenou,
co lidstvu nové ráje chcete stvořit,
vám zpívám píseň na rozloučenou.*

*Můj vzdor se zchladil volnou sprchou času,
rez s pochvou srostil meče rukojeť.
Brutální, zpěvnou, lehkovážnou chasu
v svém srdci jsem si zamiloval teď.*

*Mí přátelé se v sympoziích baví,
by zase zítra klesli do bídy.
Navečer z loží zvedajíce hlavy
se v duchu těší : Diem perdidí.*

*Se zbožnou úctou nelíbají holku,
je nevábí zjev plodných samiček.
V kavárnách nočních u politých stolků
jsou rytíři pochybných dámiček.*

*Mám za přátele marnotratné muže.
Z nás každý rád svou hřivnu zakopá.
My do svých vlasů vplétáme si růže,
a po nás - což - ať přijde potopa!*

TO JE TEĎ CELÁ MOUDROST MOJE

*To je teď celá moudrost moje:
Milovat hlučnou vřavu boje,
za nocí vnikat do snů žen
a trochu býti zadlužen,
pískat si, jak mi zobák narost,
vínem si plašit z čela starost,
svůj život rychle utratit,
nic nezískat, nic neztratit.*

NA SOFA ZELENÉM

*Na sofa zeleném v zšeřelém kabinetu,
kde slunce žhavý žár spád rulet zaclání,
líbal jsem její tvář a tenké pruhy retů
a spánky průsvitné jsem tiskl do dlaní.*

*Na hlavě mojí se jí prsty třásly jemně
ve svítech zjemnělých na sofa zeleném - - -
Ó dálky průhledné! Ó něžný smutku ve mně!
Ó zlaté paprsky na moři ztišeném!*

JAKO TY POLNÍ ROSTLINY

*Nekrotím sfingu teoriemi
ješitné büchnerské doktríny.
Zřím bezstarostně na nebe a zemi
jako ty polní rostliny.*

*Slunce se vlastním žářem svým spálí
a klasy zemrou, abych já žil.
Jsou dálky, obzory, tesknící žaly,
abych se rytmem roztoužil.*

*Oběti mé se nekoří k bohu.
Dech smrti duši mou nezjitří.
Žitím se protloukám, jak nejlíp mohu,
bez velkých nadějí do zítří.*

NOC BYLA TOUHOU PŘESYCENA

*Já nehledal jsem vilnou Frynu
pro flirt a k ukrácení dne.
Utišení jsem na tvém klínu
pro srdce žádal neklidné.*

*Noc byla touhou přesycená
a vábila a lákala.
V tvé jizbě lampa rozsvícená,
vím, že můj příchod čekala.*

*A lože ztřísnilo se krví.—
A já se zachvěl vědomím,
že srdce tvé jsem vznítit prvý
a že je prvý rozlomím.*

DEMASKOVANÁ LÁSKA

*Dobře jsem jed a dobře jsem pil
navečer ve Pšorbroji
a v noci jsem se nasytil
smyslnou láskou tvojí.*

*Tvá malá ramena líbal jsem
něžně znova a znova.
V příválu vděčnosti říkal jsem
sladká a dětinská slova.*

*Nevím, ženo, jak v tobě d'as
vzbudil šlapanou pýchu,
že ironizovat začalas
vážnost našeho hříchu*

*a sliby, které se neplní,
a vášeň, co do rána zchladne,
a něhu, jež nitro nezvlíní,
za niž se zastydím za dne.*

*Zamrazilo mne. Pravdy slov tvých
vědom byl jsem si zcela.
Drzé své ruce jsem zahanben zdvih
s tvého dívčího těla*

PERSPEKTIVA

*Má milá rozmilá, neplakej!
Život už není jinakěj.*

*Dnes bud'me ještě veseli
na naší bílé posteli!*

*Zejtra, co zejtra? Kdožpak ví.
Zejtra si lehneme do rakví.*

ZÁCHVAT NERVOZNÍ

*Navečer včera tvá tři políbení
přivedla všecku krev mou do varu.
Snažím se darmo nalézt zapomnění
pohledem dlouhým na dno poháru.*

*Že ani jednu noc nebudeš mojí,
zoufalým výkřikem mou hlavou zní.
(Tvá dušička se konsekvencí bojí!!)
Mým tělem třese záchvat nervózní.*

*V mé krvi žádost tvého těla zpívá.
Svou skoupou něhou nezraňuj mi hrud'!
Zatáhni drápky, ty má kočko divá,
a mojí lásce milostivá bud'!*

PRO KLID SVÉ DUŠE

*Králové staří truchlí na svém trůně
a bázeň jímá šlechtu bezduchou,
sny básníků, jichž duše smutkem stůně,
se choře barví tesknou předtuchou.*

*Rouhači skleslí staví bohu chrámy,
burzovní židi činí pokání,
hnilobný zápach prostopášné dámy
k potlačování vášně dohání.*

*Pro klid své duše nejtěžší si víno
a nejvřelejší ženu vyberu. -
Vybízím vás, má drahá, vilná Fryno,
k jednomu tanci v tlamě kráteru.*

PÍSEŇ

*Vím, skepse má je příliš tvrdá
a mysl má je příliš hrdá,
a výsměch zlý a rouhavý
extáze moje otráví.*

*Rád v noci bdím a ve dne dřímám
a paradoxní názory mám.
Své lásky k zášti přinutím
a přátele si znechutím.*

*Je pro mne málo směřodatný
soud bližních dobrý jako špatný.
Včas pole svá si pokosím.
A o pohřeb se neprosím.*

SMUTEČNÍ

*Zbyla mně veteš vzpomínek,
zástavní list z mých hodinek
a zabláčená promenáda z dob,
kdys mne ještě měla ráda.*

*V městě teď bouří karneval,
a já bych slzy proléval.
K úpadku spěje moje firma.
Pánbu mne pere všema čtyrma.*

VZPOMÍNKA

*Táhlo už k ránu. U stolů
ospalí sklepníci snili.
My ještě vesele pospolu
bílé víno jsme pili.*

*Víno vzbouzelo ohněm svým
smyslnost naší krve.
Druhům jsem vyprávěl opilý
o svojí lásce své.*

*Doma, v hnízdě, kde přišel jsem v svět,
švadlena ráda mě měla.
Mně bylo tehdy šestnáct let,
jí třicet nebylo zcela.*

*U kříže v polích jsem scházel se s ní.
Cesta byla tam pustá.
Líbal jsem s prudkostí nervózní
její červená ústa.*

*V šeru jsme k lesu šli. Něžní a mdlí
láskou svou byli jsme sami.-
Vojáci taky tam chodili
se svými milenkami.*

RUSÁ LÁSKA

*Má tlustá blondýnko! Má Ofélie,
hladové vášně unavená bojem!
Že Hamlet tvůj den ze dne chladnější je,
tvé srdce pláče teskným nepokojem.*

*Nahrben Hamlet v lenošce své sedí,
své žluté vlasy rukou hladí líně.
Na rudé růže klidným zrakem hledí,
na rudé růže schnoucí na tvém klíně.*

*Vše marno, Ofélie! Nerozpěje
se Hamlet sladkostí tvých bílých údů.
Zemdením tělo tvé se nezachvěje
po divém tanci rozzuřených pudů.*

*Však do kláštera nejdi přese všecko!
Za noci duše k smrti truchlivá je
a Hamlet usne jak při krbu děcko,
tvé teplé tělo bílé objímaje.*

CHIMÉRA

*Vím, že jednou ke mně vkročí
cosi tiše za šera.
Vítězně se zadívá v mé oči
chiméra.*

*Vytuším jí po bok sedna,
že se snášet začíná
z beder otců snaha bezvýsledná
na syna.*

A PŘECE ZDRÁHÁM SE

*Skleněná lahvička, a lebka na vinětě
v mou duši vbodává svůj pohled příšerný.
Den ze dne s myšlénkou o onom lepším světě
já neznaboh se stávám více důvěrný.*

*Chlebíček vezdejší a rozmnožení rodu
rád lidu zůstavím s instinkty zdravými,
a velké žádosti mé, jak sníh v kalnou vodu,
jak jen se dotknu jich, se mění v dlani mi.*

*A přece zdráhám se, já piják notorický,
svým hrdlem prolítí svůj doušek poslední.
Sny směšných zázraků mne uchlácholí vždycky
a stesk můj udusí noc jedna výstřední.*

MILUJU SEVERNÍ NEBE

*Miluju severní nebe
bílé a bez citu,
kterým se marně prodírá slunce
chladné a bez svitu.*

*Miluju severní pláně
se smutkem zavátých cest.
Miluju večerní mlhy
severních velkoměst.*

*Miluju severní muže
těl těžkopádných a mdlých
s bezradnou, truchlivou touhou
v srdcích tesklivých.*

*Miluju severní ženy
bázlivě stulené v tmách,
které prožívají své lásky
v snech a vzpomínkách.*

SENTIMENTÁLNÍ ŽÁDOSTI

*Má touha rameno hubené
v pláči vášnivém zvedá.
Teplo zhaslého plamene
v studeném popeli hledá.*

*Sentimentální žádosti
v duši mé křídla tlukou.
Má touha pláče a tělu se mstí
třeštivou, horečnou mukou.*

*Jsem dneska zase nemocný.
Krev v spáncích bije mi prudce.
Tesklivě sahají v moje sny
dvě bílé, panenské ruce.*

STÍSNĚNOST

*V mé hlavě ještě chaos bezradný je
(noc celou prohýřil jsem do jitra)
a již zas tíseň bezdůvodná bije
úderu těžkými mně do nitra.*

*Načas jsem vínem utopil ji včera
a zpěvem srdce ohlušujícím,
a hudbou hřmící do smutného šera,
a zrakem holky drze vábícím.*

*A za svítání městem vrávoral jsem
s tupými smysly, mdlý a vysílen.
A tíseň spala. Oči upíral jsem
lhostejně v mroucí plamen svítilen.*

BLASFÉMIE

*Dlouho to trvalo, než pravdy věčné
v prázdnotě sobecké jsem uviděl.
Za tvůrce a za nahé tvorstvo vděčné,
za sebe sama jsem se zastyděl.*

*Jsem Adam, jak nás mnoho toho druhu,
jenž přejedl se plody poznání,
a koneckonců jde mně přec jen k duhu
hněv boží a mé z ráje vyhnání.*

*Bych v lítosti si chléb svůj vydělával,
k tomu mne pánbůh nemoh přinutit.
Jak divadelních dojmů pestrý nával
působí denní život na můj cit.*

ELEGIE

*Vše zklamalo mne. Srdce žen mně milých,
vím to dnes, nikdy zprudka nevzňal cit.
A přátelé mí v nestřežených chvílích
svou surovost mně dali pocítit.*

*Jen, Marie, ty ještě drahá jsi mi. - -
A já tvou duši přišel otrávit,
bych nudné hejsky řečmi cynickými
u plných sklenic mohl pobavit.*

*Má dnešní láska jiné vzezření má.
V mé pusté jizbě zima vane tmou.
Mně je tak smutno. Upracovanýma
rukama stiskni horkou hlavu mou!*

NA DÁLNÉM JIHU SNAD

*Reflexy severu jsem vsál pletí pobledlou,
znavený rytmus líně mou krví bije mdlou.
Mně vášeň žádná duší vítězně nehřměla,
jen žhavé barvy snů mých bolestně setřela.*

*Truchlivá moje láska v své něze dojemné
mé tělo vysiluje a enervuje mne,
tesknoty sirný plamen horečně roznítí,
však mojí touze nikdy, té nedá zemřítí.*

*Nemožno, aby vzňaly mé srdce do žhava
ty loutky, které matka s přívažkem prodává,
a ženy, pro kus chleba co tělo ztřísnily,
a ty, jichž smysly bída a práce ztupily.*

*Kdes v zemích bez kultury, na dálném jihu snad,
je bytost, již bych mohl vášnivě milovat,
jež moji touhu mohla by zdusit zúplna,
brutální, silná, divá, jak zvíře smyslná.*

NÁHLE SE ZACHVĚJE MÁ DUŠE

*Pro fixní ideje
mám dithyramby na rtu,
své všechny naděje
na jednu sázím kartu.*

*Pro fixní ideje
se biju v ohni prudkém.
Až náhle zachvěje
se duše trapným smutkem.*

*Se srdcem vyprahlým
a pustým vystřízlivím
a mrtvým vznětům svým
se ironicky dívím.*

EPILOG

*Ne, tohle není život, o němž pěly
naděje v představ žhavé orgii.
Čekal jsem vášně, jež by sopkou vřely,
a vysílení, která zabijí.*

*Mdlobu a hnus mně láska vstříkla do žil,
lítost, již marně ironizuju.
Svatebních nocí, jež jsem kdysi prožil
v svých předrážděných snech, teď lituju.*

*Se srdcí závoj nekles pod mou rukou,
jen sarkasmy se v slovech zablýskly.
Duše jak psi, jež pro zábavu tlukou,
před cynismem se do tmy přitiskly.*

*Namísto vzdoru ohněm planoucího
a zvonů v bázni hřmících na poplach
viděl jsem skleslost davu stupidního
žvýkajícího novinářský tlach.*

*Z divadel dvorních nuda vyhnala mne,
z promenád žebrající mrzáci.
Z šansonet laxních bída řvala na mne
a z grimas duše, která krvácí.*

*Doufal jsem v lásku, jež by sopkou vřela,
a v něžnou přízeň duší citlivých,
čekal jsem vzpurná, vzdorovitá čela
a bujných retů rozpustilý smích. —*

*Naděje lhavé duši otrávil
a zoufalství se vrhlo na sousto.
Jsem z těch, kterým svět podlamuje síly
a již se zřící ho přec nejsou s to.*

*Mé srdce divě životu se rouhá,
mé srdce divě život miluje.
Přes mrtvoly snů bolestná má touha
za novou fikcí v běh mne bičuje.*

RADOSTI ŽIVOTA

I

*A nastává mi, tuším, vážná jízda.
Před sebou samým v dálku utíkám.
Mé srdce, to si bezstarostně hvízdá,
a rozum ptá se nudně kudy kam.*

*Bud' sbohem, podunajská metropole,
ulice křivé, jež jste patřily na mne,
jak ztrácím klobouky a hole,
za tmy se domů klátě opil.*

*Na Prater jistě stěží zapomenu,
kde hýřival jsem často za noci.
Za večeri tam koupí člověk ženu
s nádavkem venerických nemocí.*

*Hotely vždycky budou žít v mé touze
s portýry zdvořilými u vrátek,
s pokoji pro dva s jedním ložem pouze
a s legiony drobných zvířátek.*

*Na policii budu myslet v světě,
jíž osoba má spáti nedala,
která v mém opuštěném kabinetě
spisy a třaskaviny hledala.*

*A s šantány se těžce loučit budu,
v nichž večer chudý sbor své písně pěl,*

*i s kavárnami. Mám tak rád jich nudu.
Dvě mladá léta jsem v nich prodřepěl.*

II

*Napsala mi psaní
srdce mého paní,
že mne bude milovati
do skonání.*

*Duše moje klidná
se zas rozrušila.
Proč mi děláš těžké srdce,
moje milá ?!*

*Jako kočka s myší
se mnou jsi si hrála,
o lásce a zášti stejně
jsi mi lhala.*

*Chtěl jsem tvoje srdce,
podalas mi kámen.
Zvolna dohořel mi v duši
bílý plamen.*

*Hlava má je chorá,
a tak teskno je mně.
Pohádky mi vyprávět chce
černá země.*

Za bezesných nocí

*v lampy pološeře šílenství
mi dutě buší
na mé dvěře.*

*Má tvé rudé retы
rozevřené v smíchu,
na panenském čele
pečeť krutých hříchů.*

*Má tvé modré oči
dětinské a lhavé
a tvé zlatě prozářené
vlasy plavé.*

*Má tvé bílé tělo
s všemi dary blaha.
Nelítostně na mé dvěře
biješ nahá.*

*Hlava má je chorá,
a tak teskno je mně.
Pohádky mi vyprávět chce
černá země.*

III

*Pod Svatou Horou v Příbrami
najal jsem za sedm zlatých
pokoj s třiceti soškami,
kříži a obrazy svatých.*

*Zima je věru trapná dost
každému božímu tvorů.
V létě táhnou mně pro radost
poutníci na Svatou Horu.*

*Přišlo procesí z Bavor. V něm
(pět neděl je tomu nyní)
holku jsem viděl - - oči jsem
nechat moh na Němkyni.*

*Zbožně jsem na ni zřel, bezmála
jak středověký šlechtic.
Ona se na mne usmála
srdce mé zlomiti nechtíc. - -*

*Zábavě naší nescházel
sentimentální nádech.
Večer jsem k městu ji provázel.
V noci jsem líbal ji v sadech.*

IV

*Bláznění vjelo do párů
a v hudby potrhlou notu.
Sál byl pln kouře a výparů
piva a lidského potu.*

*V kole jsem pobyl jen krátký čas.
K tanci mi scházejí vlohy.
Hrubci mi šlapali - sper je d'as! -
na revmatické nohy.*

*Svou holku vzal jsem za ruku,
vyved ji z divého ruchu.
Šli jsme se nalokat v noční tmu
trocha čerstvého vzduchu.*

*A když jsme z hospody vyšli ven,
k sobě jsem přitisk ji prudce.
Dech ve vášnivý přecházel sten,
chvět se nám počaly ruce.*

*Vysokou zdí byl obehnán dům.
Přemilosrdný bože,
jakés to stvořil milencům
tvrdé svatební lože!*

V

*Ožeň se, bratře, ožeň se, bratře!
Ostatně je mi to jedno s kým.
Ožeň se, bratře, ožeň se, bratře!
(Chci se zas opít šampaňským.)*

*Skromní lidé mívají štěstí!
Nečiníš velkých nároků.
Někdo ti pomůže nudu tvou nésti,
někdo ti hnít bude po boku.*

*Snadno lze riskovat radosti chudé.
Duše je po nich vyprahlá.
Když nejhůř bude, sklenka ti zbude,*

srdce se utiší znenáhla.

*Ožeň se, bratře, ožeň se, bratře!
Ostatně je mi to jedno s kým.
Chci se zas opít! chci se zas opít!
chci se zas opít šampaňským!!!*

VI

*A nový den se hlásil kuropěním.
Na nebi ztrácel se srp měsíce.
Znavena neustálým nočním bděním
zhasiti lampu chtěla sklepnice.*

*A krčma byla pustá již a prázdná.
Jen v koutě se kdos neměl ke spaní.
V svých očích nejistý měl pohled blázna
a hlavu těžkou klopil do dlaní.*

*Ten dal si znova nalít ještě jednu.
„Počkej zde, děvče, až se napiju.
Rozum jsem ubil, však se brzy zvednu,
jen ještě co své srdce ubiju.“*

VII

*Já jsem k tobě nepřišel
v roztoužení tklivém.
Ruce jsem si zahřát chtěl,
mrtvé ruce zahřát chtěl*

na tvém srdci živém.

*V scénérii mladých let
hlavu skláním v žalu.
Poslední jsem probil vznět,
plachý, něžný srdce vznět,
ve špíně a kalu.*

*V bahně skončí moje dny
pro dar zapomnění.
Mosty jsou již spáleny,
mosty za mnou spáleny,
návratu již není.*

*Nebyl bych tak nesmělý
v posledním svém běhu,
kdyby ke mně nezněly,
hlasy měkké nezněly
z protějšího břehu.*

*Zkusil jsem dost bolesti,
snesu ještě více.
V pračkách měl jsem neštěstí
a u holek neštěstí
s dohrou na klinice.*

*Tyhle žaly - vzal je d'as!
Já se jenom střežu,
abych neuslyšel hlas,
něžných retů měkký hlas
z protějšího břehu.*

*Proto jsem ti políbit
nechtěl úběl čela,
proto zapřel jsem svůj cit,
bázlivě svůj zapřel cit.—
Krev má vzdorně vřela.*

*Vřela a vře dneska zas
pro tvých očí něhu.
Opět mučí mne ten hlas,
něžných retů měkký hlas
z protějšího břehu.*

*A já k tobě nepřišel
v roztoužení tklivém.
Ruce jsem si zahřát chtěl,
mrtvé ruce zahřát chtěl
na tvém srdci živém.*

VIII

*A přijde den, a růže vonět budou
těžce a omamně.
Nad duší pustou, vyprahlou a chudou
zapláče touha mně.*

*A přijde den, a luh se zazelená,
zpěv zazní do ticha.
A země jako roztoužená žena
smyslně zavzdychá.*

*A přijde den, a žár se mladým lidem
rozlije po lících.*

*A panny touhou rozrušeným klidem
zapláčou v ložnicích.*

A přijde den, a růže zavonějí. . .

— Pověz mi, srdce mé,

*v kterou poušť světa se svou beznadějí
se smutni skryjeme?*

IX

*Na dnešek měl jsem pěkný sen
o tobě, moje milá.*

*Zdálo se mi, však zdálo jen,
že jsi mou ženou byla.*

*Tvrký chléb chudoby rádi jsme
v lásce lámali spolu.-*

*Byl večer. Seděli za tmy jsme
u neprostřeného stolu.*

Touha má kvěsti počala.

Líbal jsem tvoje ruce.

*Hlubokým dechem se zdvihala
hrud' tvoje dětská prudce. - -*

Vtom jsem se vzbudil.

Na zemi zavládlo přitímí ranní.

*Skutečnost sevřela srdce mi
ledově studenou dlaní.*

*Zase mně nemožnou zdála
se jistota krutého děje,
že sladká tíž tvého těla se
v náručí jiného chvěje,*

*že se tvá bytost zářivá
dechem jiného chvěje,
že mi než lítost nezbývá,
hořkost a beznaděje.*

*Vstal jsem a pokojem kráčel jsem
dlouhými, prudkými kroky.
Budoucí život svůj viděl jsem,
dny marné a marné roky.*

*U okna stanul jsem. V svítání
spaly neznámé dálky.
Tam život je, bouří povstání
a zuří vražedné války.*

*Nutno je v životě účast mít,
k některé přidat se straně
a svoje srdce nastavit
dobře mířené ráně.*

X

*Bud' Matka boží pomocná
ti v stavu přetěžkém.
Má milá, jsi prý nemocná.*

*Prý chodíš s útězkem,
chacha !
prý chodíš s útězkem.*

*V srdci ti píseň dozněla
tulácké svobody.
Vyhledala sis manžela
pro svoje porody,
chacha !
pro svoje porody.*

*Lásce, co v srdci kvetla kdys,
ať lehká zem je jí!
Kdybys mou byla, jistě bys
nebyla v naději,
chacha!
nebyla v naději.*

*Jsem na škodu jen bližním svým,
vlasti a národu.
Spaluju dechem mrazivým
veškerou úrodu,
chacha!
veškerou úrodu.*

*Můj zrak se vášní zakalil,
z mých retů dýchal blín.
Bud' ráda, že jsem nespálil
tvůj požehnaný klín,
chacha!
tvůj požehnaný klín.*

XI

*Konečně zármutek všečen
jak voda uplyne.
Věru, nějak se žije,
nějak se zahyne.*

*Hledím v ten krátký život:
žalu i radosti dost.
Pak smrt se očekává
jako příjemný host.*

*Za svou vášnivou touhou
nekráčím kupředu.
Život mne neopíjí
kouzlem svých pohledů.*

*Ani ty černé oči
mne teď už netrýzní.
Jenom bolestná píseň
ještě mi v duši zní.*

XII

*Rum smutně pil pan řiditel,
já srkal černou kávu.
On dřevěný již jazyk měl,
a já měl těžkou hlavu.*

*Čas utíkal a utíkal,
a v rozespálé ticho*

*pan ředitel si naříkal,
že se mu ztrácí břicho.*

*A stěžoval si v slovech zlých
na nevděk obecenstva,
na tvrdá srdce hostinských,
na hlad a žízeň členstva.*

*„Nejlépe praštit uměním
a jít oběsit se!“
Hleděla s porozuměním
naň první milovnice.*

*Ta pohled měla truchlivý,
do dálek roztoužený,
obličej dětský, bázlivý,
a sladké tělo ženy.*

*Když odešla, já za ní šel
ve sněhu po šlépěji.
Pojednou jsem se rozsmutněl
pro mladou krásu její.*

XIII

*Vzdušné mé vidiny, nádherná těla,
zuřivým kvapíkem zardělá čela,
vzdušné mé vidiny, nádherná těla,
která z vás touhu mou ubít by chtěla ?*

*V krvi mé vyšlehl smyslný plamen
dotykem nádherných, smyslných ramen,
v krvi mé vyšlehl smyslný plamen,
vlastní svou krví já zpit jsem a zmámen.*

*Vzdušné mé vidiny, nádherná těla,
zuřivým kvapíkem zardělá čela,
která z vás touhu mou ubít by chtěla ?*

*Sítě své prostírám vášní se třesa.
Jedna mi po druhé v náručí plesá.
Má hlava znavena klesá. . .*

XIV

*Drobky pod stůl hází nám osud,
ostatní vše je nicota.
Alkohol ještě je! Holky jsou posud!
jsou ještě radosti života!*

*Žena jak žena. V života vraku
konečně jedno vše bude ti.
Jedna ubíjí něhou svých zraků,
druhá jedem svých objetí.*

*Šetřiti léty, jež nemají ceny,
v tom velká moudrost nevězí.
Dobré je opium, alkohol, ženy,
schází-li schopnost k askezi.*

Askety vycházeti vidím

*z téhož jak já na svět názoru,
stejně jak oni nenávidím
rozumy dobráckých pastorů.*

*Jsem smutný mládenec, rouhavý cynik,
v rozpuku mládí zhořkl mi svět,
v ovzduší krčem a v zápachu klinik
vypučel písňě mé jedový květ.*

*Děkuju bohu a děkuju čertu
za plaché chvíle prchavý dar.
Života číši jsem naklonil ke rtu,
piju z ní smutek a bolest a zmar.*

XV

*Závratná, tajemná věčnost je,
čas je jen ješitná fikce,
závratná nekonečnost je,
vesmír je nevhodná dikce.*

*Na světů neznámých rozhraní
před nedostupným prahem
k tisíci životům poutání
jsme temným, tajemným vztahem.*

*I kdo má moudrosti nejvíce,
málo jen chápe a myslí.
Kolem nás světů je tisíce,
pro které schází nám smysly.*

*Hledím v bezedných propastí sráz.
Hlavu mou jímá závrať.
Matičky země slyším hlas:
„Navrať se, synu můj, navrať!*

*Dám tobě pití i jídla dost
a na prachovém lůžku přichystám tobě pro radost
hezoučkou, miloučkou družku.*

*A v poslední tvé hodině
náruč svou rozevru tobě.
Pozvu své červíčky k hostině
v černém, studeném hrobě.“*

XVI

*Rád věděl bych, proč právě nyní vzkvétá
v mé duši smutek s chladným podzimem.
Nevím přec, proč bych litovat měl léta,
jež nezažehlo ohně v srdci mém.*

*Večerní mlha lehla na dláždění.
A připadá mi všecko jako sen,
ty hlasy, jejichž zvuk mi známý není,
ty cizí tváře v záři svítílen.*

*A cítím, kterak zvolna v duši moji
nového cosi teskně vstoupilo
jak vzpomínka, jež přesnosti se bojí,
vzpomínka na něco, co nebylo :*

*Na něžná slova, kterých neslyšel jsem,
na teplo krbu, jež mne nehřálo,
na všechno, o čem snad kdys přemýšlel jsem,
co se však nikdy skutkem nestalo.*

*Na souzvuk srdcí, jenž mne nedojímal,
na věrných rukou vřelé soužití,
na duše klid, který mne neobjímal
a po kterém jsem přestal toužiti.*

*Na krásu jara, kterou nepoznal jsem,
na jeho snů a touhy sladký hlas,
na mladé dívky, kterým nelíbal jsem
v záchvatech něhy dlouhý, měkký vlas.*

XVII

*Což, páni spisovatelé,
vašeho nejsem druhu.
Proto jsem stál tak nesměle
ve vašem ctěném kruhu.*

*Vy jste - jak řek bych - takoví -
no- uhlazení páni.
Já rostl bez vší výchovy
v pračkách a snižování.*

*Do intimity vašich sfér
nevníkal pokřik lůzy.
Já bouřlivý byl debatér
anarchistických schůzí.*

*Do vašich snů se dívaly
horoucně krásné dámy.
A já jsem student zhýralý
a ztrhaly mě flámy.*

*Ne, nikdy jsem se nedostal
v společnost slušnou dámskou. -
Snad že jsem o to málo stál. -
Má láska byla krámskou.*

*Má řeč je hrubá jak můj smích
a jako moji známí.
A alkohol (to myslel bych!)
jemnosti nepřidá mi.*

*Vím, z francouzských co románů
lze vyčíst elegance.
Však čertví kdy se dostanu
francouzské ku čítance.*

XVIII

*Už se mi k smrti protiví
ve svých citech se nimrat.
Už se mi k smrti protiví
bolestí svou se šimrat.*

*Nejlépe bylo by přetrhnout
všechna pouta a svazky,
minulost svoji zavrhnout,
zřící se poslední lásky,*

*cynickým smíchem zabušit
v marnou ješitnost svoji,
stesek svého srdce přehlušit
bouřemi, bídou a boji.*

*Nejlépe bylo by vzdálit se
a nikdy se nenavrátit,
svým bližním a nejbližším ztratit se,
a sám sobě se ztratit.*

XIX

*Od rána dřepěl jsem veesele
v hospodě při plné sklence.
Se mnou seděli přátelé,
ztracené existence.*

*Kouřil jsem tabák laciný,
z úst kouř jsem vypouštěl líně,
přitom jsem četl noviny,
zprávy ze soudní síně.*

*Čet jsem o podvodu, o křivdě
beze vší morální vzpruhy.
„Nač, bratří, žítí o bídě,
když ještě rostou nám dluhy?!“*

*O zběhlém studentu stíhaném
četl jsem historku pěknou.
„Bratří, kdoví kam se dostanem,*

až se nás rodiče zřeknou!“

*Četl jsem neslané nemastné,
pozorně přečet jsem všecko
o mladé matce nešťastné,
která své zabila děcko.*

*„Ten svět je samé vězení
a samá loupež a vražda,
a v tisícere trápení
zvrhne se radost každá.*

*Včera s holkou šel za tmy jsem.
Na moje rámě se věsíc
v rybník se dívala s úděsem.
Teskně v něm zhlížel se měsíc.*

*Já byl jsem touhou a nocí zpit.
jí rty se zachvěly zrádně :
Co by se dalo bídy skrýt
v tom tichém rybníku na dně! . . .“*

XX

*Konečně je to možná věc,
že ještě něčím budu.
Do Afriky se vypravím
dobývat zlatou rudu.*

*A nebude-li ze mne nic,
co tulák bez profese*

*budu se s šelmami o závod
prohánět po pralese.*

*Za ženu vezmu si gorilu.
Myslím, že shodneme se.
Má srdce divoké jako já
a též je bez konfese.*

XXI

*Nečekám nic od reforem,
nových zásad, nových norem,
miluju jen kladivo,
které bije na zdivo,
na zvětralé zdivo.*

*Svět, jak byl, vždy bude stejný,
život stejně beznadějný,
lze jen tíž kladiva
udeřiti do zdiva,
do starého zdiva.*

*Nad mou hlavou rudý prapor
hlásá pouze zmar a zápor,
hlásá ránu kladiva,
která padne do zdiva,
do starého zdiva.*

XXII

*Sobota myslím byla snad,
Židovský pánbůh měl svátek,
a židi mu šli děkovat
za všechen vezdejší statek,*

*za prosperování obchodů
galanterních a střížních,
za těhotných žen úrodu
a za hloupost svých bližních,*

*za jmění Rothschildů veškerých
(bože, kde krást a nebrat?!),
za zdraví souvěrců, u kterých
musí králové žebrať,*

*za slávu továrních komínů,
za marnou závist chátřů,
za chladnokrevnost vojínů,
kteří střílí své bratry,*

*za všechny dary přírody,
za vhodná krupobití
a za hesla pokroku, svobody,
jichž možno zneužítí.*

XXIII

*A těla žen jsou rozkošná a sladká,
když mládí bouří v krvi bezcitné,*

*a cesta k nim je snadná tak a hladká. -
- A náhle srdce ze sna procitne.*

*- - Vzduch vlažný je a venku již se stmělo.
Mé mládí se mnou prudce hovoří.
Toužebným vzruchem chvěje se mé tělo. -
Ale mé srdce, ne, to nehoří.*

*Milenci spolu alejí jdou temnou.
Omamnou vůni vydechuje sad.
Snad našel bych tu, která šla by se mnou. -
Ne, neumím už ani lásku lhát.*

*Lži moje mrou, než byly vysloveny.
Pohledy lhavé duši pokoří.—
Mně stýská se po teplých loktech ženy.-
Ale mé srdce:, ne, to nehoří.*

XXIV

*Jednu věrnou duši potkal jsem v svém životě,
nedoved jsem její lásku oceniti.
Co mi dával život, vše mi bylo málo.
Moje věrná duše, co se s tebou stalo?*

*Rukama jsi nad svou hlavou zalomila,
hořce zaplakala a mne odsoudila,
želela jsi dne, kdy ohlédla ses po mně
na prohnilých schodech v starém tichém domě.*

Na Dunaji vlny mají sílu dravou,

*nad hlubokou tůní mrtvá těla plavou.
Srdce mé se chvěje, jako by se bálo.
Moje věrná duše, co se s tebou stalo ?*

XXV

*Když skutečnost mou nezlomila bytost,
reminiscence, ta ji nezlomí.
Cyniku sešlý, zaboř se v svou lítost
a provětrej své špatné svědomí !*

*Den za dnem v stejné prázdnotě se ztrácí.
I hospody svůj půvab ztrácejí.
Minulé dny jak poděšení ptáci
se do mé duše s šerem vracejí.*

*Vídeňské noci, jak vás miloval jsem,
opilost vaši, vaši hýřivost!
Své dravé vášně na lup vysílal jsem,
všech předsudků a všeho citu prost. -*

*Za tmavé noci šel jsem po nábřeží,
v zákoutí velkoměstské kloaky,
holku jsem viděl, kterak v bázni běží
obtěžována drze vojáky.*

*Rozjařen vínem rytířsky hned vzal jsem
bázlivou holku ve svou ochranu.
Spíš zpit než ze soucitu riskoval jsem,
že nějaké to bití dostanu.*

*A věru že by mnohá rána byla
mne bezbranného jistě zasáhla,
však za ruku mne vzala holka milá
a rychle z dostřelu mne odtáhla.*

*Po milých slovech přišel vřelý pohled,
a po pohledech prudkost pocelů,
a konečně jsem přemoh všečen ohled
a zavlékl ji v lože hotelu.*

*Co holek měl jsem, ani jedna rovna
jí nebyla svých citů prudkostí.
V mém náručí noc proplakala zrovna
radostným smutkem, smutnou radostí.*

*Pamatuju se, v bouřlivé své touze
když jsem ji z šatů svlékal,
chudinku, že na svém těle měla jednu pouze
- v takové zimě! - jednu sukýnku.*

*Já při loučení jméno neřek ani,
však řekli jsme si, kde se sejdeme.
Já nepřišel a nevzpomněl si na ni.
Tenkrát ještě spalo srdce mé.*

*Ted' za večerů smutných přicházívá
v mou pustou jizbu v trpké vzpomínce.
Ve sněhu čeká, do dálky se dívá,
prokřehlá zimou v jedné sukýnce.*

XXVI

*Jako kluk nejraděj ze všeho,
o ruce podepřev hlavu,
sedal jsem u Porše starého
vzadu na tkalcovském stavu.*

*Páka se hřmotně zvedala
a pro malé člunky v chvatu
hrbatá babka soukala
cívky na kolovratu.*

*Stroj už starý a špatný byl.
A jak se tak někdy stává,
když se jen trochu pokazil,
dlouho trvala správa.*

*Té bídné rachoty pokojně
starý Porš nespravoval.
Klel přitom hrozně a o vojně
mnoho mi vypravoval.*

*Přemáhal poddaných nevěru
v Uhrách a v Itálii.
A potom dostal cholera
a válečnou medalii.*

*A přišel mír po dobách zlých.
Zdraví se vrátilo. Hlídal
pak těžké zločince v Kartouzích.
I Babinského tam vídal.*

*Tehdy byl Babinský starý muž,
měl dlouhé vousy bílé,
se šjíj shrbenou chodil už
hlavu svou kupředu chýle.*

*Odsouzen byl po svém zatčení
k smrti. Však milost mu dána.
Byl v doživotním vězení
z milosti císaře pána.*

*Babinský nebyl člověkem zlým.
Boháčům peníze brával
a chudým lidem a nešťastným,
štědře všechno zas dával.*

*Na pány zlost měl. - Jaký div?!
Řezal jim nosy a uši.
Aby byl pánbůh milostiv
jeho nešťastné duši!*

XXVII

*Vlak do nádraží zvolna vjel
a vyzývavě hvízdá.
Jak rád bych si ted' vyletěl
ze svého nudného hnízda!*

*Daleko za horami až
leží matička Praha.
Zdali tam na mne vzpomínáš,*

ty moje duše drahá?.

*Vnad svůdných mnoho Praha má.
Tam po chodníku jdou bílém
dragouni s křivýma nohama,
s kníry jak císař Vilém.*

*Medici jsou tam a juristé
a mladí, pěkní kněží.
Ti mnoho v knihách zajisté,
víc ještě u holek leží. - -*

*V lásce, ach, člověk upadá
z nesnáze do nesnáze.
Mé srdce touhou uvadá,
a ty mi flámuješ v Praze.*

XXVIII

*Nic vyčítat ti nechci, moje milá,
vždyť konečně jsem zrovna takový
jak spřež ta, jež tvé srdce otrávila,
spřež mužů řádných dobré výchovy.*

*Mé mládí ještě dnes mne ve snu straší,
ta pustá léta smutná k zoufání!
Snesla se starost těžce k střeše naší,
já poslouchal jsem její skuhrání.*

*Pln touhy srdce na stožár jsem přibil.
Však nikdo nešel. Sám jsem smutný žil.*

*Já v mládí chorobně až citlivý byl,
a kdo šel kolem, ten mne ponížil.*

*A zlhostejněl jsem pokročilým věkem,
poslouchat přestal, kde kdo nařiká.
A zesílil jsem hořkým vzdoru mlékem,
svět odsoudil jsem smíchem cynika.*

*Zoufalých moudrost světa užítí je.
Chtěl jsem být bleskem vášní zasažen.
Požitků ze všech žena největší je.
V sny zahřměla mi nahá krása žen.*

*Vzpomínám často na ty vzněty klamné,
jež umíraly v prvním světle dne.
Že dobrou vzpomínku by měla na mne,
říct nemohu z žen ani o jedné.*

*Mé srdce zchudlo u holek a piva.
Dnes teskně v sluch tvůj moje slovo zní,
nešťastná holko, výčitko má živá,
má bledá láska tuberkulózní.*

*Můj život bez tebe je k smrti pustý,
a v lásku nevěřím, jež uzdraví.
Však aspoň krev, jež řine se ti ústy,
v přílnutí dlouhém ret můj zastaví.*

XXIX

*Jsem člověk nemravný a zanedbaný
a lehké holky měl jsem příliš rád.
Však miloval jsem opravdu tři panny,
ach, je mi stydno na to vzpomínat!*

*Říkali Elis první moji lásce,
k níž jsem vší silou svého mládí Inul.
Však pohříchu jsem jednou na procházce
ji in flagranti s jiným přistihnul.*

*A podruhé, to jsem si zamiloval
přítele holku, jenž byl na vojně.
Ctnost její v tančárnách jsem ochraňoval
a choval jsem se velmi důstojně.*

*Přítel se vrátil domů z vojny zase
a dostal pohříchu z mé ruky ji
ve ctnosti nezměněnou ani v kráse,
neposkvrněnou bílou lilií.*

*A třetí byla holka osiřelá.
Neštěstí její procítil jsem s ní.
O poslední, co po rodičích měla,
ji okrad poručník a příbuzní.*

*A jednou zrána bolestí jsem zbledl,
když napsala mi na dopisnici,
že jakýs hejsek z legrace ji svedl
a že je právě v pátém měsíci.*

*Jsem špatný člověk pokažených mravů,
však třikrát jsem opravdu měl rád.
Je směšno v pláči skloniti svou hlavu
a trapno je se srdci svému smát.*

*Je vlažný večer k lásce stvořen dneska
a plno žen je v hlučných ulicích,
a mezi nimi stvořeníčka hezká,
smyslné růže kvetou na lících.*

XXX

*Všichni mi lhali, všichni mi lhali,
blázna si ze mne dělali.
Přede mnou cítem se rozplývali,
za zády se mi vysmáli.*

*Žurnály, básníci, učenci lhali
po léta za nos mě vodíce,
muži mi lhali, a ženy mi lhaly.
Ženy, ty lhaly mi nejvíce.*

*Srdce mé stále po lásce prahne,
nikomu však již nevěřím.
Když někdo ke mně ruce své vztáhne,
ustoupím bojácně ke dveřím.*

*Řek bych, že všechno je ztraceno v žití,
žití je však tak záhadné!
Klidný jsem, mohu-li pivo své pít.
Hořící tabák nezchladne.*

*Touha má bloudí těkavě světem,
a já popíjím v úzkých zdech.
Co je mi po tom, budu-li dětem
cestou k domovu na posměch!*

*Propil jsem peníze, na dluh pít budu.
Šťasten, kdo propije boty své!
Zřím oknem krčmy ven v rozmoklou půdu.
Podzim se stromů listí rve.*

XXXI

*V kavárně u stolku lecco se řekne,
srdce se zachvěje, srdce se lekne.
Trochu se vraždilo, trochu se kradlo,
pereme, pereme špinavé prádlo.*

*Otec tvůj poslední prodal již krávu,
matku bůh povolal ve svoji slávu.
Trochu se vraždilo, trochu se kradlo,
pereme, pereme špinavé prádlo.*

*Slova jsou slova a mladost je mladost,
genitálie si přejí svou radost.
Trochu se vraždilo, trochu se kradlo,
pereme, pereme špinavé prádlo.*

*Ve zraku holek plá nemilá tklivost,
hostinských zmáhá se netrpělivost.
Trochu se vraždilo, trochu se kradlo.
Pereme, pereme špinavé prádlo.*

XXXII

*Ovál mne vlažný, lidumilný vítr.
Je v světě každý člověk našinec!
Ať od úst k ústům koluje můj litr,
ať svět je jeden velký zvěřinec!*

*Nenávist je jen minulosti omyl.
Napij se, Turku, žide, křesťane !
Komu zvyk předků pohlavní úd zchromil,
ať se mu horšího cos nestane!*

*Jen připijte si, milí bratři Němci!
Lidskosti růže kvetou rozvité.
Slovani, pijte! Pijte, cizozemci!
Pofoukejte si hřbety rozbité!*

*Živte se klidně úrodou své země
a u manželek spěte zvečera!
Když zestonásobní se vaše plémě,
pak obrodí vás hlad a cholera.*

XXXIII

*Pomalu v revolver se ztrácí víra
a o důvěru přichází též jed.
Sešlostí věkem nejlépe se zmirá,
líp ještě sešlostí svých mladých let.*

*Neznámá věčnost za člověkem leží
a marná zvědavost je škol a sekt.*

*Před pohledem ji úzkostlivě střeží
nízký a úzký lidský intelekt.*

*Věčně jsme byli, věčně taky budem,
z ducha jak hmoty nic se neztratí.
Je to jen marná honba za přeludem
smrti své vykoupení hledati.*

*Za námi věčnost, před námi je věčnost,
bezpočtukrát se vrátí tentýž děj.
Komu mám za to projevít svou vděčnost?
pánbůh má štěstí, nevěřím-li v něj!*

XXXIV

*Lombroso muž je vzácné učenosti,
a to mu neupírám ani já.
Vskutku jen značné kvantum naivnosti
zachrání před šílenstvím génia.*

*Anarchisté jsou víceméně blázni
a stížení jsou fixní idejí.
V špinavých krčmách kluci bohaprázdní
záporem státu mysl zpíjejí.*

*Stát fixní idejí též může býti,
než aspoň národů všech sankci má.
Je v širém světě hlupců jako kvítí,
však málokterý stříhá ušima.*

Ať se co dobrého či zlého stalo,

*bylo to vždy jen plané bláznění,
co onen projev vyprovokovalo.
Na stavu věci nic to nemění.*

*Idejí fixní lásek beznadějných
je koneckonců tělo panenské.
Sekundáni se při požitcích stejných
obejdou zcela dobře bez ženské.*

*Já nechci sahat do svědomí bohu
je jich už příliš, kdož se nemodlí.
Na scestí zaved rozum lidskou nohu.
Važte si, lidé, svého pohodlí!*

*Probádav mnoho, mnoho lecjak znaje,
člověk přec není o nic chytřejší.
Hloupost jak chléb nám k žití potřebná je.
Dej nám, ó bože, chléb náš vezdejší!*

XXXV

*Noc byla. Usnout nemoh jsem. To z míry
by jistě přivedlo i mudrce.-
Škoda že v mládí ztratil jsem skvost víry
a nemohu si zaklít od srdce!*

*Noc byla věčná jako hloupost lidská
a jako život byla zoufalá.
V hlubokém tichu píseň elegická
na struny srdce hořce zahrála.*

*Peřinu shodil jsem, své řaty zvedal
jsem se země a byl jsem brzo v nich.
Chvíli jsem v kapsách marně sirky hledal.
Pak zaskřípěl klíč v dveřích domovních.*

*Manželé řádní u manželek spali,
mír tichých srdcí vanul nad nimi.
V hospodách ještě politizovali muži
se zájmy všeobecnými.*

*Přivřel jsem oči. V dálné výři slyšet
úderý křídél bylo přišerné.
Z moudrých a známých předpokladů vyřed
jsem viděl, jak je všechno titěrné :*

*boj o život a blaho jednotlivce,
za ideální statky národa
hrdinný čin, psí něžnost k milé dívce,
umění, syfilis a svoboda.*

*Z bordelu zněly ke mně hlasy ženských
vábících smíchem vilné samečky.
Jak prapor míru z oken kasárenských
komisní bělaly se podvlečky.*

*Z města jsem vyřel. řel jsem podle řeky,
a vrby chtějíce mne poděřit
volaly na mne posměšnými skřeky:
příteli, bratře, pojd' se oběřit!*